

KINAFARERNE.

Syngestykke i 2 Akter af P.A. Hejberg.

Musiken af Schall.

(1792. Det kgl. Theater.)

Moderato assai.

I.

Vilhelmine.

f Langt un - der Ha - vet
hø - rer ej den
sag - te Elv! ud -
hør tes Horn og

So - len stod, da Gu - nild sad ved Gra - ners Rod, saa
kæl - ne Røst, som væk - ker Fryd i hen - des Bryst; hun
- lod hun sig; „flyd mod min El - skov føj - e - lig! For -
Hun - de - glam, op Gu - nild for: „O det er ham! Bring

Maa - nens Sølv paa Bjer - gets Toppe, og lyt - ted til hver Lyd der op - pe fra
hø - rer ej, om Ha - rald kalder thi ned i Da - len El - ven fal - der med
- vild ej med dit Brag mit Ø - re, og nægt mig ej den Røst at hø - re, som
Ek - ko, ham min Fryd i - mæ - de!“ og al - le Fjæl - de rundt gen - lø - de: „O

Bjer - gets Top.
Tor - den - røst. *mf*
kal - der mig!
det er ham!“ *pp*

Hun
„Rind
Nu

Allegro.

II.

p Ascher.

p Man kani Slut-te ri-et le-ve saa herligt og saa godt, som no-gen
 Man spiser i sin tryg-ge Bo-lig af, hvad man har, sig mæt, paa Straaman
 Af brave Mænd og smuk-ke Kvin-der det Slot er fre-kven-tert, og naar man
 Der spilles, svi-res, har-cel-le-res med Slotsfor-val-te ren, der stundom

Jun-ker el-ler Gre-ve paa no-get an-det Slot. Til in-gen Ting man
 so-ver gan-ske ro-lig naar man har spist sig træt. Der spædes Vand i
 der ej Sel-skab fin-der, blier Ver-den rent for-kert. Der fin-des Hel-te
 og il-lu-mi-ne-res for en og an-den Ven. Kortsagtman le-ver

der kan trænge, naar man har Pen-ge; og naar man er med Stedet lidt be- kendt, man
 Bak-ki Ga-ver for svage Ma-ver; og hvo Miks- tu-ren ej be-ta-le kan, blier
 og Ku-jo-ner, ja selv Ba-ro-ner, der Lu-the ran og Ka-to-lik har Sted, de
 der til sammen i Fryd og Gammen, og hvem der bor og flytter gladder-fra, er

le-ver ek-sel-lent.
 frisk af ba-re Vand.
 ar-me Jø-der med. Det er den største Fejl, jeg ved om Slut-te ri, at man er ik-ke
 en Et-ce-te-ra,

der al-de-les fri. *f*